

MARKHAM, MINN.

Nyt tervehdän Selma-tätiä ja kaikkia pieniä ja isoja Toverittaren lukijoita.

Meillä on uusi koulu. Vietämme joulujuhlan koululla. Ohjelman on meillä kaksi pientä näytelmää "Star Drill" ja "The Enchant Boxes" ja vielä muuta ohjelmaa siihen liksiksi.

Minä ilaan Lasten Joulun. Joulupukki saapuu pian tänne joka palkkaan. Minä tykkään joulusta kaikista parhaiten.

Meillä on paljon miehiä. Ehkä lopetan tämän kirjotuksen tällä kertaa. Milloin siihen näytöskappaleeseen on jatkoa? (Mitä näytöskappaleita Tyyne tarkoittaa?—Selma-täti). Kirjotan toistekin, jos tämä julkaistaan. Ystävävydellä, —TYYNE KOSKI.

DAISYTOWN, PA.

Ne Ihanneliton ilmat v.k. 11 p. onnistuivat koko hyvin. Me lapset suoritimme 19 eri ohjelmanumeroa ja esitimme ne, ainakin minun mielestäni oikein hyvin. Erittäinkin näytöskappaleita olen kuullut keuhuttavan, että sen esitys sujui paremmin kuin alkuisilta. John Jalli lyhyessä puheessaan teki selvää Ihanneliton tärkeydestä, sekä kehotti lasten vanhempia laittamaan lapsiaan Ihannelitton eikä kieltää niitä sinne tulemasta, kuten täällä jotkut ovat tehneet.

Ihannelitolla oli työkokous v.k. 12 p., jossa m.m. päätettiin, että sunnuntaikoulu alkaa toimimaan lähitulevaisuudessa, johon opettajain hommaaminen jäi valvojatoimikunnalle.

Samoin päätettiin perustaa voimisteluseura Ihanneliton yhteyteen, harjoituksia tullaan pitämään kerta viikossa ja opettajina lupautuivat toimimaan Ihanneliton opettajat Hilja ja Jalli, Hulda Lind ja John Kuurila. —SHIRI LUND.

Tämä kirje oli postitettu Daisytown'issa, Pa., 15 p. marrask. ja minä sain sen vasta 15 p. jouluk. Kirje viipyi matkalla koko kuukauden siitä syystä, että osote ei ollut täysi. Shirin panee täyden osotteen ensi kerralla.—Selma-täti.

VANCOUVER, B. C., CAN.

Haloo, Selma-täti! Jospa nyt taas pitkästä ajasta kirjottaisit jotakin Toverittareen. Kesä ja syksy on jo mennyt ohi. Nyt siis tuli talvi.

Olen käynyt koulua ahkerasti. Ajoin tämän syksyn pitää tarkasti, että ei tarvitsisi hukata yhtään päivää koulusta, vaan luonto tahtoi toisin, vilustuin ja nyt täytyi hävittää kaksi päivää koulun laskusta ja se minua harmittaa. Ellen satoi lunta maan ihan valkeaksi. Torstaina makasin vuoteella, oli niin ikävä olla, mutta eilen, perjantaina, oli hauska, kun sain istua pystyssä vuoteella ja katsella akkunasta iumen satamista. Se on hauskaa katselamista, kun kalkanlaisia tähtösiä, hienoja kuin untuvat, tuli alas.

Mutta yksi asia minua alkoi huolestuttaa, kun huomasin, kuinka pikkulinnut avuttomina lentelivät ja väliin aina kyyristyivät talon räystäään alle viluissaan. Silloin juolahti mieleeni, että vaikka talvi onkin meille lapsille hauska aika kelkkamäkinen ja lumipallo-kisoinen, niin ei talvi ole pikkulinnuille hauskaa, sillä lumi tekee heille valkeaksi löytää maasta ja puista ruokaansa. Niinpä nytkin tuli minun kovasti sääli noita pieniä raukkoja, mutta silloin keksin keinoon. Pyysin äitiä ripustamaan leipää tuonne ulos hangelle. Silloin alkoi

pikkulinnut arkaillen lähestyä leivämuruja ja kun huomasivat että ei mitään vaaraa ole tarjolla, niin alkoivat piipattaa kovin toisille linnuille. Se merkitsi heidän mielellään että: "Nyt olisi leipää saatavana!" Ja ei alkaakaan, kun heitä oli koko suuri parvi iloisesti piipattaen syömissä. Nautin tästä niin sanomattomasti, kun yht'äkkiä äiti sanoi: "Pauli kulta, se on kyllä hyvä, että sinä huomaat lintuparkin kärsimykset ja nautit ilosta, kun saat heidän huollaan huojentaa, mutta ajattele kuinka monta kertaa suurempi olisi ilosi, jos kerran näkisit sen päivän, ettei viattomat ihmislapset tarvitsisi nähdä vilua ja näkkää ja tätä asiaa voit sinä, myös olla avustamassa, pysymällä ajatussissa ja töissä uskollisesti toimien työväen-aatteen hyväksi. Aika on vielä kerran koittava, että harvinaiselta loppuu ja niin monet tuhannet lapset ja työlliset pääsevät puutteesta ja se joukko, joka tämän eteen taistelee, ponnistella voimiansa ja uhrasi paljon viatonta verta, saa vauhtia samanlaisesta ilosta ja riemusta, kuin sinä nyt, saadessasi auttaa noita pieniä avuttomia lintuparkoja, joista niin moni näännyy kylmään talven alle, samoin kuin tuhannet työlliset kapitalistien sorron alle."

Tähän loppui äitini vertaus ja minä kirjotan tämän Selma-tädille siksi kun se minua huvitti, ja kun tämä on oikeastaan minun läksyni oikokirjoituksessani, joita äitini tapaa minulle usein antaa, oppiakseni sanelun jälkeen kirjoittamaan puhtaasti suomenkieltä. Tämä on aivan alkuperäisessä muodossaan minun omilla korjauksillani. Mitä Selma-täti luulee? Tuleeko tästä selvää? Tervehdys Selma-tädille, Victor-sedälle ja niille pienille aputoimittajille ja kaikille lehden pienille ja suurille lukijoille. PAUL ALBERT SAASTA.

*) Hyvä on jo ja parempi vielä tulee. — Selma-täti.

PEABODY, MASS.

Toverittaren lukijakunta! Jos tässä taas kirjoittaisi Toverittaren palstoille muutaman rivin. Nyt ei ole pidetty kokouksia taas pariin sunnuntaihin, kun ei ole ollut asioita. Vaan viimeksi kun oli Ihanneliton kokous, niin päätettiin pitää illtama 23 päivä joulukuuta. Siellä tulee olemaan soittoa, runoja, kertomuksia, lauluja ja mitään kaikkea tuleeka. Muun muassa on näytöskappale "Valon tiellä". Ja sitten vielä siellä on valmistelua lapsilta ja oikein reipasta. Silloin tulee haallilla olemaan joulukuusi ja lahjat kai jaetaan sinä samana iltana. Sanon minä vaan, että ne tulevat olemaan pulskat illamat, koska ne olivat viimeksikin niin hyvin onnistuneet.

Nyt meidän Ihannelitto on jaettu kolmeen eri luokkaan. Ensimmäisen luokan opettajaksi valittiin toverit Mrs. Sassel. Toisen ja kolmannen luokan opettajat ovat samat kuin ennenkin, nimittäin toisen luokan opettaja toveri Viljamaa ja kolmannen luokan toveri Ferni.

Sitten maanantaina (jouluna) osaston näytelmäseura näyttelö näytöskappaleen "Värmiäntilaiset".

Kesä on mennyt ja talvisääät tulevat. Lunta täällä ei ole vielä vaikka onkin joulun jo käsissä. En nyt tiedä muuta tällä kertaa, vaan toivon hauskaa talvea kaikille Toverittaren lukijoille niin isoille kuin pienillekin. Toveruudella, IRJA FERIN.

LANESVILLE, MASS.

Lanesvillen S. T. Yhdistyksen Ihannelitossa valittiin Toverittarelle uutisten kirjottajaksi allanimitetty.

Osastomme Ihannelitto on toiminut kohta vuoden ajan, jota ennen sunnuntai-kouluna. Ihannelitto ensi alussa näytti hyvin virkeältä senkin tähden, että lapset kävivät hyvin ahkerasti ja säännöllisesti koulussa. Vaan en tiedä mikä on syytä, että oppilaat ovat vähentyneet koulusta, ei suinkaan sen tähden olisi tarvinnut erkaantua, että se Ihannelitoksi muutettiin.

Me Ihanneliton oppilaat olemme koittaneet toimia ohjelma-iltamia ja myöskin esittää näytöskappaleita.

Tässä taannoin olimme vierailumassa naapurikylässä Rockportissa pienillä voimillamme. Esitimme kaikenlaisia ohjelmaa ja pienen näytöskappaleen. Toivon että ensi kesänä voimme tehdä vierailumatkan paremmalla menestyksellä.

Niin pikkusiskot, joulun on ovemme edessä. Mitä kaikkea se tuopi meille itsekullekin tullessaan? Toivokaamme että saisimme pieniä joululahjoja, jotka mieleltämme virkistävät.

Olen ensikertalainen uutisissa lähettämään lehdille. Jos tämä sijansa löytää Toverittaren lasten osastossa, niin kirjotan toistekin.

Hauskaa joulua ja onnellista uutta vuotta toivotan kaikille pikkutoverilleni. Olen pieni vielä itsekin. SAIMA S. WALKAMA.

RAHA-AARRE JÄÄN ALLA

Kirj. Klaudie P.

Pienet lukijat! Olen kovin pahoillani, että teidän täytyy näin kauan odottaa kertomuksen jatkoa. Mutta minulla on ollut muuta kirjoittamista niin paljon, etten ole voinut jatkaa sitä. Minulla on m.m. neljä lasta lähettävää koulun ja koulun jälkeen tulee opettaja kotiin toista koulua varten, jossa äitikin tarvitaan. Minun on harjoitettava heitä näyttämöä varten ja muuta sellaista. Koetan nyt pyhiin aikana kirjoittaa enemmän teitä varten. — K. P.

Kun tytöt tulivat ulos kirkosta, pääsi heiltä helpon kumpikin huokaus. Tuolla sisällä oli ollut täyttä pinaa. Talvinen ilma somasti hiveli heidän lapsekkaita poskia, kuin he ihmisvirrassa kulkivat kahden lumihangen keskellä. Tuolla mäellä oli joukko poikasia ja tyttöjä kelkkoinen. He näyttivät niin iloisilta ja reippailta.

"Mutta kuulehan Ida" sanoi Kaisa, vähän arasti, "ei me viitsitää mennä lahden ympäri kiertämään, mennään jään yli vaan samaa tietä kun tultiinkin."

Ida hypähti ilosta, loi kämmentään yhteen ja sanoo sanomatta hän tempasi Kaisaa hihasta ja sitte juoksemaan, että virsikirja poloinen putoili ulos nenäliinan sisältä lumeen. He sivuuttivat suuria ihmisjoukkoja, kumpikin pitien tarkasti silmillä, ettei nuo äskeiset torjut olleet saapuvilla. He juoksivat, täysin siemauksin hengittäen talvi-ilmaa ja hätäisesti vaihtoivat vuorokeskustelua

He arvelivat että kummankin äiti oli jo saanut valmiiksi lihasopan, mutta jälki ruuasta he eivät tieneet mitä se oli. Ida arveli että se oli karpalosoppaa, vaari Kaisa, joka oli köyhemmästä perheestä arveli saavansa kahvia venhaleivän kanssa. Mutta höyryävän hyvätuoksuisen lihasopan jo olivat näkevinään kyökin pöydällä.

Näitä juttelella he olivat saapuneet lahden jälle. Vilkaisten taakse he näkivät vihämiehen tulevan vielä hyvin kaukana. "Entä jos kielivät", sanoi Kaisa

"Kielikööt!" Minä sanon kaikki, että he itse pauhusivat eikä me

"Niin siun on toista, mutta minun äitini ei koskaan perusta siitä, mitä minä sanon, enkä minä saakaan sanoa. Hän uskoo kaikki mitä hänelle kielitään ja hän piiskaa minua usein. Hän luulee, että jumala käskää lyödä."

"No niinhän se raamattu sanoo mutta kuinka se olisi mahdollista että hän joka on niin hyvä, tahotoisi laittaa meille kipua. Kuulehan ymmärrätkö sinä millainen tuo jumala on", kysäsi Ida solmissaan valkoisen villaliinan kulumiskaansa taakse.

Kaisa ei joutanut vastaamaan sillä hän oli kiintynyt toiseen asiaan. He alkoivat olla nyt sillä kohtaa, missä se kummallinen raha-aarre oli. Ida arvasi asian kateksellaan ystävänsä huolestuneita kasvoja, joissa mansikoina rohtivat tyttösten heleän punaiset posket. Hänen tumma tukkansa, joka oli silleksi kammattua jakaukselle, kiirsi ja tuo näytti Idan mielestä niin somalta, että hän hypähti Kaisan luo puristi häntä kaulasta ja sitten pyöritteli monta kertaa ympäri kunnnes he kumpikin kaatuivat ja siinä juuri heidän alla jää puhdistui lumikuoresta ja taas oli se pahanhengen raha-aarre siinä. Jatka.

Lean Maijan ansio

Kirj. MILIA.

(Jatkoa viime numeroon)

Kun kevät oli ehtinyt kauneimmilleen, oli Maijun isä jo parantunut niin paljon, että kykeni kanoikeppien avulla kulkemaan ulkona. Mutta koti oli onnettomuuden ja kurjuuden murjoma. Kaikki oli myyty, mikä oli kelvollista myydä. Äidin täytyi jättää pienet lapset, ja sairas miehensä tyhjään kotiin, sillä alkaa kun hän kävi sahalla työssä sahaajahoja käärimässä. Työ oli raskasta heikolle naiselle ja palkka oli pieni, jolla oli mahdoton nelihenken perheen elää. Mutta olihan se sentään parempi kuin ei mitään tuloja. Mutta pian murtui heikot voimat.

(Jatk. 8:lla sivulla)